

Enyém lesz mégis a fiad

Nem én leszek gyermeked apja,
más szerelméből fogan majd meg,
az örömet mégis őrölem kapja,
s szeretni fogja meséimet.

Meztelen kis kebleden ring majd,
szopva, hallgatja szíved, hogy ver,
s ha jóllakva keresi ajkad,
szemedben titkolt bánatra lel.

Álomból sokszor rivása kelt fel,
és sosem tudod meg mitől fél,
azért ri-e, mert az óra ver,
vagy mert künn jajong az őszi szél.

Soha ne kérdd meg, miért is sír,
vedd a karodra, mesélj neki, —
csendes mesétől nyugszik a szív,
s a szemet az álom befedi.

Mesélj arról, hogy volt egy csillag,
ki ezüst fényét Rád vetette, —
ám neveltél rajta, mint a hibbant,
ki öklét rázza az egekre.

Kacagtál rajta — míg egy napon
lábaidhoz le nem bukott...
Te ráléptél fényére vakon,
nem tudva: lábad szíven tapod.

Meséld el bátran a fiadnak,
hogy a búbánat a szemedben,
melytől szemei megriadtak,
csak töredék csillag-szerelem.

Mesélj neki a színről, fényről,
amit a csillag csak Reád szórt;
mesélj neki rímes mesékről, —
és meglátod: békén, aludni fog.

... És álmában majd meglátja arcom,
meghallja dalom és hozzám fut,
megpihen elfáradt karomon,
s elűz a szívebről minden bűt.

Cserébe majd dalra tanítom,
s ha rímeimet megkedveli:
dalos szívebről kiszakítom
az örömet s átadom neki.

S ha a boldogságtól sír, kacag,
megtanítom tizenkét versre, —
ne keltse anyját — csak a virradat —
s álmában is óvja, szeresse...

Nem én leszek gyermeked apja,
más szerelméből fogan majd meg,
az örömet mégis tőlem kapja,
szeretni fogja meseimet, —

és ényém lesz mégis a fiad.

(1949 nyarán.)

Iszakov György: A kis harmonikás